

အမှတ် (၆၃-B)၊ ၅ - လွှာ (A)၊ အင်ကြင်းလမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ နှစ်၆၂၃၃၃၊ ဝဇ္ဇ နှစ်၆၂၃၃၄

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၂၀ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

ငြိမ်းချမ်းသူ

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင်းစိုင်းစိုင်း(နှင်းသင်းပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

စာစီ

ချစ်နှင်းဖြူ

စာစစ်

တင်မိခိုင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး Perfect (၀၉၅၁၈၀၄၈၁)

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၃၀၀၀ ကျပ်

ဆေးဆေး

ခိုတွယ်ရာ ၊ ဆေးဆေး

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၀

စာ ၁၆၅ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ ဝင်တီ

(၁) ခိုတွယ်ရာ

ဝိဇ္ဇာ သုတယရာ ဆေးဆေး

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၆၅)

အမှတ်တရ

ကျွန်မ၏ တတိယစာအုပ်ဖြစ်သော ဤ “ခိုတွယ်ရာ” သည် လုံးချင်းဝတ္ထုအဖြစ် ပထမဆုံးရေးသားရန် အာသီသရှိခဲ့သော စာမူဖြစ်ပါသည်။ ယခုစာအုပ်၏ ပထမပိုင်း အပိုင်း ၁ ကို ၂၀၁၇ ခုနှစ်မှာ ကျွန်မ ရေးခဲ့ပြီးနောက် ပြန်လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့ဘဲ ယခု ၂၀၂၀ မှာမှ ရေးလိုစိတ် ပြင်းပြစွာဖြင့် စာမူကို အဆုံးသတ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ပထမဆုံးရေးသားရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ပြီး အကြောင်းမဲ့ ရပ်တန့်ခဲ့သလို တတိယအုပ်အဖြစ် ရည်စူးပြီး သား စာမူရှိလျက်နှင့် ရုတ်တရက် “ခိုတွယ်ရာ” ကို ကောက်ခါငင်ခါ ရေးလိုစိတ်နှင့် အဆုံးသတ်နိုင်ခဲ့သော စာအုပ်လည်း ဖြစ်နေပါသည်။ “ခိုတွယ်ရာ” တွင် ကျွန်မ ရေးခြယ်လိုသော စိတ်အရောင်တစ်ခု၏ နက်နဲမှု နှင့် တည်ရေးချင်သည့် ဇာတ် Range ၏ အဟ ကွာမှုကြား စာရေးသူ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကာလတစ်ခုကြာ မျောနေခဲ့မိသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်မအား တုပ်နှောင်နေသည့် Reality အောက် ငုံ့လျှိုးဖြတ်သန်းချင်သော အချက်အလက် ပိုးကြိုးမျှင်များစွာကို ကျွန်မ ဖြတ်ချနိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်ပင်။

“ခိုတွယ်ရာ” တွင် ကျွန်မ ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ချင်သော လူ့စိတ်

အရောင်၏ နက်နဲမှုသည် ထိုဝင်စားသော ခံစားချက်၏ ပြင်ပသို့ အနည်းငယ် လွင့်သွားသည်နှင့်ပင် ဖမ်းဆုပ်မရအောင် ခက်ခဲခဲ့ပါသည်။ သို့အတွက် ထိုစိတ်အရောင်နောက်သို့ လိုက်ပါလိုစိတ်ပြင်းပြစွာဖြင့် ရေးသူ၏ စိတ်လိပ်ပြာ လွတ်လပ်ခြင်းကို အားပြု၍ ဤ “ဒိုတွယ်ရာ”ကို ကျွန်မ ဝင်စားဖွဲ့ဆိုပါသည်။

ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက် အားလုံးသည် စိတ်ကူးသက်သက်သာ ဖြစ်ပြီး၊ သက်ရှိမည်သူတစ်ဦးကိုမျှ မရည်ရွယ်သော ဝတ္ထုပါအကြောင်းအရာ၊ အချက်အလက်တစ်စုံတစ်ရာ အားနည်းခဲ့သည်ရှိသော် စာရေးသူ ကျွန်မ၏ လိုအပ်ချက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတူ ဤဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုအပြီး စာရှုသူ၌ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ခံစားတွေးမြင်စွာကျေနပ်ရခြင်း၊ မနှစ်သိမ့်စွာ ငြင်းဆန်လိုခြင်း စသော ဆိုးကောင်းနှစ်တန် စိတ်သန္တာန်၏ လက်ခံနိုင်မှုသည်လည်း စာရှုသူ၏ အခွင့်အရေးသာဖြစ်ပါကြောင်း လေးလေးစားစား ဆိုပါရစေ။

ခိုတွယ်ရာ

ဖြာနွေးသောနေခြည်တို့၊ ဦးခေါင်းထက်သို့၊ ထိုးစိုက်လာသည်နှင့်
သူ၏ လေးလံမှုန့်မှိုင်းသော မျက်လုံးများ အလိုအလျောက် ပွင့်လာသည်။
နေ့သစ်တစ်ခုစပြုဖြစ်ကြောင်း အချိန်မှန်ရောက်လာသည့် နေရောင်ခြည်
က အသိပေးသကဲ့သို့၊ အစာသစ်သည်လည်း သူ့ကို ဖြစ်မြဲအတိုင်း အဆင်
သင့် စောင့်ကြိုလျက်။

ပေါင်မုန့်ညှိတစ်လုံး၊ ဆလတ်ရွက်နှင့် အသားပြားကြော်များ ပါဝင်
သော စက္ကူမုန့်ဘူးသည် တံခါးဖွင့်မှတစ်ဆင့် အခန်းထောင့်မှာပေါ်လာ
သည်။

သံခုတင်ထက်မှ သူလူးလဲထလိုက်ရင်း ပြုမြဲအတိုင်း အသံတစ်ခု
တလေ ကြားရနိုင်မလား နားစိုက်မိပေမဲ့ သူ့အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို ပြန်
ကြားရသည်အထိ အခန်းက ချောက်ချားစွာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဆယ်ပေ
ပတ်လည် အခန်းကျဉ်းတွင် အစီအစဉ်တကျ ရှိနေသည့် တစ်ကိုယ်ရေသုံး
ပစ္စည်းများနှင့် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး စားပွဲငယ်တွင် ထိုင်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ
ပင် သူ အစာစားသည်။

လွန်ခဲ့သောလများက သည်လို အစာစားသုံးချိန်တိုင်း ထိထိခိုက်

ခိုက် ဆောက်တည်ရာမဲ့ ငိုကြွေးရလွန်းသဖြင့် သူ့မျက်ရည်များ စိုစွတ်နေသည့် ပေါင်မုန့်ညိုတွေကို သူ စားသုံးမိရက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အခုတော့ သူတို့ မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ အရာအားလုံးထက် အသက်ရှင်သန်ရခြင်းကိုသာ ထက်ထက်သန်သန် ရွေးချယ်မည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ် သူ တည်ငြိမ်စပြု ခဲ့ပြီ။ နေထွက်နေဝင်ကို လေဝင်ပေါက်များမှတစ်ဆင့် ဖြတ်သန်းလာမည့် နေရောင်ခြည် အဖျော့အရင့်ကို ကြည့်ပြီး နောက်တစ်ရက်ဆက်ဖို့ သူ အားမွေးခဲ့ပြီးပြီ။ လျှို့ဝှက်ခလုတ်တံခါးမှတစ်ဆင့် တစ်နေ့သုံးကြိမ် ရောက်ရှိ လာသည့် အစာသစ်နှင့် ဆေးဝါးအချို့ကို သူ မက်မက်စက်စက် စားသုံးမည်။ သုံးရက်တစ်ကြိမ် ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာနှင့် သူ့ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အား အမေးအဖြေလုပ်မည့် ဖုန်းခေါ်ဆိုမှုကို သူစောင့်ရမည်။

သူ့နာမည်ကိုပင် ရက်အနည်းငယ် အလွတ်ကျက်ရအောင်အထိ စိမ်းလှသော ကိုယ်ရေးရာဇဝင်နှင့် အသွေးတူ အသားကျဖြစ်ဖို့ သူ ပြင်ဆင် ခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့ပြင်ပရုပ်လက္ခဏာကို ထိုက်သင့်သလို ပြောင်းလဲသွားစေမည့် အားနည်းသော အလင်းရောင်တစ်စနှင့် မှန်တစ်ချပ်ရှေ့မှာ နာရီအနည်းငယ် ရှိနေခြင်းဖြင့် သူ့စိတ်တွေ လွတ်ထွက်မသွားအောင် ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပြီဟု သူ ထင်သည်။

နံနက်စာစားပြီးချိန်တွင် နံရံကပ် ဘေစင်မှန်ရှေ့တွင် ပြုမြဲအတိုင်း သူ ရပ်လျက်ရှိနေပြီ။ ပါးပြင်ထက်ရှိ ကန့်လန့်ဖြတ် အမာရွတ်ရှည်နှင့် အမွေးအမျှင်ထူထဲသော မှန်ထဲက မျက်နှာတွင် အေးစက် စိမ်းသက်သော အကြည့်ကို သူမြင်ရသည်။

“ရန်ဒီ...”

“မင်းက... ရန်ဒီလား”

သူ့မေးခွန်းကို သူ ပြန်သဘောကျပြီး အေးစက်စက်ပင် သူ ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းမာန်...”

နာမည်တစ်ခုသည် သူ့နှုတ်ဖျားမှ ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်လာတော့ နာနာကျင်ကျင်ပင် ဒူးထောက်လျက် ပုံကျသွားရင်း ရှိုက်ကြီးတင် သူ ငိုကြွေး မိသည်။ သတင်းဓာတ်ပုံထဲက အဖြူရောင်တာပေါ်လင်စ ပတ်ကာ အပေါ် အောက် ကြိုးချည်ထားသည့် လူသေအလောင်းများ၏ နံပါတ်စဉ်မှာ မင်းမာန်

ခိုတွယ်ရာ

ကို သူတွေ့ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ မင်းမာန်၏ ကိုယ်ရေးအချက်အလက်
အောက်မှာ လူမျိုးနေရာ၌ Union of Burma ဟု ရေးထိုးသည်အထိ သူတို့
တိုင်းပြည်ကို မသိနိုင်လောက်အောင် ဝေးလွန်းလှသည့် တစ်ပါးတို့မြေမှာ
မင်းမာန်က အမှုန်အမွှားတစ်ခုလို ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား...။

အပိုင်း (၁)

Tecomme | a

တယ်ကွန်မယ်လာ

(၁)

တယ်ကွန်မယ်လာပန်းများ ဝေနေအောင်ပွင့်သည့် မတ်လ၏ စနေ
တစ်ရက်တွင် ပါရှန်းပင်လယ် ကျွန်းဆွယ်နိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်သော ဒါမွန်းပြည်ရှိ
ဘုရင့်ငှက်ဥယျာဉ်တော်သို့ ၃၉၇ ယောက်မြောက် ငှက်ထိန်းဝန်ထမ်း (အဆင့်
B)အဖြစ် မင်းမာန် ရောက်လာခဲ့သည်။

“နာမည်”

“မင်းမာန်”

“မင်း.... မန်း”

ဝန်ထမ်းရေးရာအရာရှိက သူ့ နာမည်အား ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစား
အသံထွက်နေသည်ကို နားထောင်ရင်း မင်းမာန်ကတော့ လွမ်းခြင်းမမည်စွာ
မိခင်ကို သတိရသွားမိသည်။ မိခင်သည် သူ့အတွက် လူမျိုးတစ်ရာတစ်ပါး
လုံးက ခေါ်၍လွယ်မည့် အမည်တစ်ခုကိုသာ စဉ်းစားခဲ့သင့်သည်။ သည်
အတွေးကို သူ့တိုင်းပြည်မှ ထွက်လာပြီး လေယာဉ်အဆင့်ဆင့် ပြောင်းစီးရ
စဉ်ကတည်းက မင်းမာန် တွေးမိခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“အိုကေ မာန်လို့ ခင်ဗျားခေါ်လို့ရမယ် ထင်တယ်”

မင်းမာန်က အရာရှိ၏ အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးလိုက်တော့

“မန်း” “မန်း”ဟု ရေရွတ်ရင်း အရာရှိက သဘောကျဟန် ပြီးသွားသည်။

ဝန်ထမ်းရေးရာရုံးခန်းမှ ထွက်ကာ သူနေထိုင်ရမည့် တတိယထပ် အခန်းသို့ တက်လာရင်း မှန်နံရံကျယ်များမှ မြင်နေရသော ကန္တာရကို ငေးကာ အိပ်မက်ကမ္ဘာများလားဟု မင်းမာန် တွေးမိသွားသည်။ လှပသော ကန္တာရနိုင်ငံ၊ ရေနံကုန်သွယ်မှုဖြင့် ရွှေပိန်းချကားစီးနိုင်သည့် ကမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံး သူဌေးများရှိရာ နိုင်ငံအဖြစ်သာ သူ ကြားဖူးရုံရှိပြီး ကမ္ဘာ့မြေပုံ၏ မည်သည့်နေရာမှာရှိမှန်းပင် မသိခဲ့သော ဒါမွန်းသို့ သူ တကယ်ရောက်နေခဲ့ပြီ။

“ကျွန်တော့် အေးဂျင့်သက်တမ်းငါးနှစ်မှာ ဒါမွန်းကို မြန်မာလူမျိုး ရှစ်ယောက်တိတိ ပို့ခဲ့ပြီးပြီ။ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းငါးယောက်နဲ့ လေကြောင်း ဝန်ထမ်းသုံးယောက်။ ဒါက ပရော်ဖက်ရှင်နယ် ဝန်ထမ်းသီးသန့်ပဲ ကျွန်တော် ပို့လို့နေနီ။ တခြားအေးဂျင့်က တစ်ဆင့်သွားတဲ့ လုပ်ငန်းစုံ အလုပ်သမားတွေ လည်း များနေပြီကြားတယ်။ အိုင်တီပညာရှင်အနေနဲ့ အလုပ်အမျိုးအစားကို ဖော်ပြလို့ မရပေမဲ့ ကိုမင်းမာန်တို့ကို ကမ်းလှမ်းတဲ့ လစာက ပညာရှင် လစာပါ။ ငှက်ထိန်းဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း ရှင်းပြရခက်ပေမဲ့ သူတို့လိုချင်တဲ့ အရည်အချင်းက အိုင်တီပိုင်းမှာ ထူးချွန်ရတာရယ် မက်လောက်တဲ့ လစာ ရယ်နဲ့ ကိုမင်းမာန်ကံကောင်းတာပဲ”

ဘန်ကောက်အခြေစိုက် ခရီးသွားကုမ္ပဏီ၏ မြန်မာပြည်တာဝန်ခံ ကိုဝင်းမွန်သည် တစ်ဖက်က ပြည်ပအလုပ်အကိုင် ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး လည်း ဖြစ်သည်။ ကိုဝင်းမွန်က မိခင်မိတ်ဆွေရင်း၏ သားအဖြစ် မင်းမာန်ကို သည်အလုပ်အတွက် ဦးစားပေးလျှောက်လွှာ တင်သွင်းစေခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

“အသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ကျော်တာနဲ့ ငါ့သားက ဘဝပြောင်းသွား သလို အထက်ကို ထိုးတက်မယ့် ဇာတာလို့ ဘိုးတော် ဟောခဲ့တာ ဒက်ထိ မှန်တော့တာပဲ။ အားစိုက်ကြိုးစားစရာမလိုဘဲကို နိုင်ငံခြားအခွင့်အလမ်းက ပေါ်လာတာ။ ဘာငွေကြေးမှ စိုက်ထုတ်စရာမလိုဘဲ အလုပ်ရတာ မဟာအခွင့် အရေးပဲ သားရေ။ သွားသာသွား။ နောက်ဆုံး အဆင်မပြေလို့ သား ပြန်လာချင်ရင်တောင် အလည်သွားသလို သဘောထားလိုက်လို့ ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေမေအခြေအနေနဲ့ သား ညီမလေး ရှေ့ရေးတွေအတွက် သားက အဆင်ပြေအောင် လုပ်နိုင်ရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ သားရယ်”

မိခင်အပေါ် တစ်လျှောက်လုံး စိတ်တိုင်းမကျ စိတ်ပျက်ရသည့် အရာများပေမဲ့ ဒါမွန်းသို့ ထွက်လာဖို့ မင်းမာန် ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မိခင်၏ အပူမီးကို ငြိမ်းအေးစေလိုရင်းက အကြောင်းခံပင်။ ငွေကြေးတစ်စုံတစ်ရာ အကုန်အကျမရှိဘဲ လက်ရှိပြည်တွင်း အိုင်တီပညာပိုင်း လစာထက် သုံးဆခန့် များသော ငှက်ထိန်းအလုပ်ကိုပင် မင်းမာန်ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ပြည်ပအလုပ် သမားများအား အလေးတမူ ထားသော ဒါမွန်း၏ အလုပ်သမားဥပဒေအရ ဗီဇာကြေး၊ ခရီးစရိတ်ကအစ အကုန်အကျခံခေါ်ယူသဖြင့် မိခင်၏ ကံကောင်း လာပြီ အယူက ပိုသည်းခဲ့သေးသည်။ မိခင်၏တိုက်တွန်းမှုနှင့် ကိုဝင်းမွန် အတွက် လက်ဆောင်ခြင်းတစ်ခြင်းကိုပင် မင်းမာန် ပို့ပေးခဲ့ရသေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ရရင်တော့ သူတို့ခေါ်ချင်တဲ့ ထိုင်းအိုင်တီသမားတွေ က ဒါမွန်းကို မသွားချင်ကြတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်ဗျ။ အေးလေ.. သူများ ဆီ သွားစရာမလိုအောင် သူတို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်း ကလဲ ကိုယ်တွေနဲ့ကွာတာကိုး။ အဓိကကတော့ သူတို့အင်တာဗျူးလာတုန်း က သဘောကျလောက်အောင် အရည်အချင်းရှိတဲ့ ကိုမင်းမာန်ကြောင့်ပါပဲ။ ပုံမှန်ဆို မြန်မာနဲ့က သံရုံးတိုက်ရိုက် အဆက်အသွယ်မရှိလို့ ကွေ့ပတ်ပြီး ဗီဇာလျှောက်ပေးရတာမျိုး သူတို့ရှောင်ကြတယ်”

ကိုဝင်းမွန် ပြောခဲ့သလို မြန်မာသံရုံးပင်မရှိသည့် ဒါမွန်းနိုင်ငံ အကြောင်းကို သူ့နာမည်နှင့် ပြည်ဝင်ဗီဇာကျလာမှပင် မင်းမာန်က အင်တာနက်မှတစ်ဆင့် အသည်းအသန် ရှာကြည့်ရသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ငါးဆယ်ကျော်က ရေနံရှာတွေ့ပြီး သာမန် တိုင်းပြည်ငယ်အဆင့်မှ ကမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံး နိုင်ငံဖြစ်လာသော ဒါမွန်းသည် ပါရှန်းကျွန်းစု ရှစ်နိုင်ငံအတွင်း ပထမဆုံးတိုးတက်ဖြစ်ထွန်းလာသော တိုင်းပြည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဒါမွန်းဘုရင်၏ ထက်မြက်သော သားတော် ခုနစ်ပါးလုံးက နိုင်ငံစီးပွားရေးကို အဓိက စီမံအုပ်ချုပ်ကြသည်။ အချုပ်အခြာ အာဏာအပြည့်ရှိသည့် တစ်ခုတည်းသော ဘုရင့်နိုင်ငံအဖြစ် ခေတ်သစ်မှာ ညွှန်းဆိုစရာ နိုင်ငံလည်း ဖြစ်သည်။ အိုရွှန်းလို ရေနံကြွယ်ဝသော အိမ်နီးချင်း နိုင်ငံများ၏ စွမ်းအင်ထွက်ကုန်ကို အဓိကချုပ်ကိုင်ရောင်းဝယ်ခဲ့သဖြင့် ကိုယ်ပိုင် သယံဇာတ ကုန်ခန်းလာချိန်မှာပင် ကုန်သွယ်အရည်အချင်းကြောင့် ဆယ်စုနှစ်များစွာ ကတည်းက နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားအားလုံး အေးငြိမ်းစွာ နေနိုင်သည်အထိ ကြွယ်ဝချမ်းသာခဲ့သည်။ နိုင်ငံကြွယ်ဝမှုကို ကောင်းမွန်စွာ

အသုံးချကာ ကမ္ဘာ့အလှဆုံးနိုင်ငံအဖြစ် တန်းဝင်အောင် တည်ဆောက်ခဲ့သဖြင့် ခရီးသွား လုပ်ငန်းသည် တိုင်းပြည်၏ အဓိက ဝင်ငွေရလမ်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒါမွန်း၏ ကံကောင်းမှုသည် ကမ္ဘာ့ရေနံအထွက်ဆုံး နှစ်နိုင်ငံက သစ္စာရှိ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများ ဖြစ်နေခြင်းပင်။ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းကာ လူဦးရေနည်းသော အိုရူန်းနိုင်ငံ၏ ရေနံသည် ဒါမွန်းမှတစ်ဆင့်သာ ကမ္ဘာ့ ဈေးကွက်သို့ ရောက်သည်။ ဒါမွန်းတွင် အောက်ခြေအဆင့်မှ အမြင့်ဆုံး တရားရေးအထိ နိုင်ငံတကာဝန်ထမ်းများကို ခေါ်ယူအသုံးပြုရာ ဒါမွန်းလူဦး ရေ၏ သုံးဆခန့်များသည်ဟု ဆိုထားသည်။ အင်တာနက်တစ်နေရာတွင် နိုင်ငံတကာဝန်ထမ်းများအတွက် အလုပ်လုပ်ကိုင်ရန် အကောင်းဆုံးနေရာ အဖြစ် ညွှန်းဆိုထားခြင်း တစ်ချက်နှင့်ပင် မင်းမာန်က ဒါမွန်းသို့ ထွက်လာရန် စိတ်တုံ့တိုးချခဲ့သည်။

“သားလေး တကယ် သွားတော့မယ်ဆိုတော့လဲ မေမေရင်ထဲ မကောင်းဘူး။ ငါ့သားလေးက လူတော်ပါ။ ကိုယ်တတ်တဲ့ပညာနဲ့ ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေနိုင်ရဲ့သားနဲ့ မေမေ မကောင်းလို့။ ဒီအမေ အသုံးမကျလို့။”

မြန်မာပြည်မှ ထွက်လာမည့်နေ့က မိခင်ကော ညီမဖြစ်သူပါ ငိုတော့ မင်းမာန်လည်း စိတ်ကိုတင်းယူရသည်။ အလုပ်ကြိုးစားပြီး ရိုးသား သော ဖခင်၏ အရိပ်မှာ အေးချမ်းခဲ့ဖူးသော သူသည် ဖခင်ကွယ်လွန်ပြီး နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် မိသားစုကို ဦးဆောင်ရမည့် အိမ်ဦးစီးအဖြစ် ရှေ့ဆက်ဘဝကို လှမ်းမျှော်တွေးတတ်ခဲ့ပြီ။ ဆေးကျောင်းစတင်ရတော့မည့် ညီမလေးကို အားပေးရင်း မိခင်၏ လောင်းကစားကြွေးကြောင့် ပြန်ရွေးယူရ မည့် လက်ရှိနေထိုင်ရာ ရှမ်းလမ်းတိုက်ခန်း၏ တန်ဖိုးကို စိတ်နှင့် တွက်ကြည့် ရင်း အနည်းဆုံးတော့ သုံးလေးနှစ်ခန့် ကန္တာရထဲမှာ အားခဲနေဖို့ စိတ်ပိုင်း ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ဇာတိမြေမှ မထွက်လာမီမှာပင် မင်းမာန်ရင်ထဲက နက်နက် ရှိုင်းရှိုင်း နှောင်တွယ်ခဲ့သော သံယောဇဉ်ကြိုးတစ်စကိုလည်း ဇွတ်အတင်း ဖြတ်ချခဲ့ရသည်။

မှန်နံရံကျယ်များမှတစ်ဆင့် အပူရောင် လက်လက်ပြေးနေသည့် သဲကန္တာရ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကို ငေးရီရင်း အဝေးမြေသို့ အတွေးပွားနေ သည့် မင်းမာန်နောက်မှ ဂျူးဖိနပ်သံ တဒေါက်ဒေါက်က ဖြတ်သွားသည်။

ရှန်ဟိုင်းလေဆိပ်မှာ လေယာဉ်ပြောင်းစီးစဉ်ကတည်းက ကုမ္ပဏီတူ

ခိုတွယ်ရာ

ဝန်ထမ်းအဖြစ် ရင်းနှီးခဲ့ပြီးသည့် ‘တန်’ အမည်ရ ထိုင်းလူမျိုးဝန်ထမ်း လူငယ်က သူ့အခန်းဖော်ဖြစ်နေ၍ မင်းမာန် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ လေယာဉ်မှ အဆင်း သည်မြေကို ခြေချစဉ်ကတည်းက ဘားမားယူနီယံဟု ရွတ်ကြည့်ကာ “ငါ မသိဘူး...” ဟု ခေါင်းခါပြတတ်သည့် လူမျိုးပေါင်းစုံကို မင်းမာန် တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါမွန်းရောက်စ ရုံးချုပ်မှာ သင်တန်းတက်နေချိန်က နေ့လယ်စာ စားချိန်မှာ “ဘားမားယူနီယံကလဲ ထမင်းပဲ စားတာလား” ဟု အံ့သြကြသည့် လန်ဒန်ဖွား အိန္ဒိယနွယ်များကိုပင် သူ တွေ့ဖူးခဲ့ပြီ။ သူ့တိုင်းပြည်က အများမမြင်သာအောင် အလွှာတစ်ထပ် နိမ့်ခဲ့လေသလား ဟူသည့် ဒေါသအတွေးကို ချိုးနှိမ်ကာ ပထဝီမကျေရှာသော တစ်ပါးသူတို့ကို သာ စိတ်တွင်းမှ နှိပ်ကွပ်ပစ်ရခြင်းက မင်းမာန်အတွက် ပိုသင့်လျော်ခဲ့သည့် အခိုက်အတန့်များပင်။

“အလုပ်ခေါ်စာမှာကတည်းက ကိုယ့်တာဝန်ကျမယ့်နေရာကို ငါ သေချာမေးကြည့်ခဲ့သင့်တာ။ ဘယ်လိုတော့ကြီးမျက်မည်းထဲလဲကွာ”

တန်က တစ်ဖက်ခုတင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲရင်း ခပ်ညည်း ညည်းဆိုတော့ မင်းမာန်က မှန်ပြတင်းပြင်အထဲကို ရပ်ရသည်။ သုံးရက် နီးပါး အလုပ်မိတ်ဆက်သင်တန်းတက်ရင်း နေခဲ့ရသော ဒါမွန်းမြို့လယ်၏ စည်ကားမှုနှင့် နှိုင်းမရအောင် သွေ့ခြောက်သည့် သဲကန္တာရ တစ်နံတစ်လျား ကြားမှာ နိစ္စရူဝ နေရမည့်အဖြစ်ကို မင်းမာန်လည်း စိတ်ပျက်ခဲ့ပြီးသားပင်။

အခန်းကပ်လျက်မှာနေသည့် သဘောကောင်းသော ဖိလစ်ပိုင် ဝန်ထမ်း ‘ဂျိုးဇက်’ ကတော့ မင်းမာန်တို့ထံ လာမိတ်ဆက်ရင်း ပိတ်ရက် များမှာ ကားမောင်းသွားလျှင် သုံးနာရီခရီးသာဝေးသော ဒါဘဲလ် ပင်လယ် ကမ်းခြေမြို့သို့ သွားလည်နိုင်သလို ဥယျာဉ်နှင့် မနီးမဝေးက သဲကန္တာရ ဆာဖာရီ အပျော်ခရီးစခန်းများဆီ လည်နိုင်ကြောင်းလည်း သတင်းပေးသွား သည်။

“အင်း ပျင်းစရာကောင်းမယ့် နေရာဆိုပေမဲ့ ဒီငှက်ဥယျာဉ်က အစိုးရကော်ပိုးရေးရှင်းအောက်ကမို့ အလုပ်အေးဖျင့်ကတောင် မပြောလိုက်တဲ့ တခြားအပိုဆုတွေတော့ အတော်များတယ်ကွ။ အဲဒါတော့ ငါ သဘောကျ တယ်...”

တန်က ညည်းညူနေရင်းကပင် အားတက်သရောဟန် ပြောင်း သွားပြန်သည်။

မင်းမာန်လည်း သူ့မိခင် ဆက်သွယ်လာလျှင် ရွေးပြောစရာ စကား
ရှာလို့ရပေပြီ။

“ထင်ထားတာထက် လစာပိုရမယ် မေမေ” ဟု သူ ပြောလျှင်
မိခင်သည် သူမပူဇော်ပသသမျှ ဘိုးတော်များ၊ နတ်သိကြားများ၏ ကျေးဇူး
တော်ကို အောက်မေ့ဦးမည်ကိုလည်း မင်းမာန်က ကြိုတွေးမိပြီး ဖြစ်သွား
သည်။

(၂)

အပူရောင်အလှဆန်သည့် လိမ္မော်ရောင် အော်လံအပွင့်ငယ်များ တစ်ဆုပ်တစ်ခွဲပွင့်ရာ တယ်ကွန်မယ် လာပန်းပင်များ ရံထားသည့် ဧရိယာ ဟက်တာတစ်ရာခန့် ကျယ်ဝန်းသော ငှက်ဥယျာဉ်သည် မင်းမာန်ကဲ့သို့ ဝန်ထမ်းသစ်များအဖို့ ပဟေဠိအပြည့်ပင်။ နံပါတ်စဉ် သုံးရာကျော်သော ဝန်ထမ်းစမတ်ကတ်ကို သူ ကိုင်ရပေမဲ့ တွေ့ရသည်မှာ စီမံအဖွဲ့အပါအဝင် ဝန်ထမ်းဦးရေ တစ်ရာခန့်သာ ရှိသည်။

ဥယျာဉ်အတွင်း၌ တယ်ကွန်မယ်လာပန်းပင်များအပြင် ဗာဒံပင်နှင့် ဆင်သည့် အသီးနက်များရှိသော ဘလက်မာဂွန်ဟုခေါ်သည့် အနက်ရောင် လမုပင်များပေါ်မှာ သဘာဝအတိုင်း ပျံနေသည့် ကျေးငှက်ပေါင်းစုံကို အဆင့် C ဝန်ထမ်းများက တာဝန်ယူထိန်းသိမ်းကြသည်။ အချိန်အလိုက် အစာ ကျွေးခြင်း၊ မျိုးစပ်ခြင်း၊ ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးမှုပိုင်း စစ်ဆေးခြင်းအတွက် အလှည့် ကျဝန်ထမ်းများသည် ဖန်လုံအအေးခန်း လမ်းငယ်များမှတစ်ဆင့် ဥယျာဉ်ထဲ တွင် လှည့်လည်နေကြသည်။

ဥယျာဉ်အနောက်ဘက် ကြီးမားသော သီးသန့်ဖန်လုံဧရိယာတွင် သူတို့ အလေးထားမွေးမြူရာ လင်းယုန်ငှက်ပေါင်းများစွာရှိသည်။ မင်းမာန်

ကဲ့သို့ အိုင်တီအထူးပြု အဆင့် B ဝန်ထမ်းများ၏ အလုပ်ခွင်လည်း ဖြစ်သည်။ လေ့ကျင့်ကွင်းသို့ ခွဲတော့မည့် အတောင်စုံ လင်းယုန်များအား ကွန်ပျူတာ နှင့် မှတ်တမ်းတင်ရန်မှာ မင်းမာန်တို့၏ အဓိကအလုပ်ဖြစ်သည်။ အလုပ်ဝင်စ သုံးလအတွင်း လက်နှင့်ပင် ထိခွင့်မရသော လင်းယုန်ငှက်များ အသေးစိတ် မွေးမြူပုံအဆင့်ဆင့်ကို ကွန်ပျူတာထိန်းချုပ်ခန်းမှတစ်ဆင့်သာ မင်းမာန် သင်ယူရသည်။

ငှက်မျိုးစုံနိုင်သမျှ မွေးမြူထားသော တယ်ကွန်တွင် လင်းယုန် ငှက်မျိုးစိတ်များ အဓိကထားရှိသည်။ White-Tailed အဖြိုးဖြူလင်းယုန်နှင့် ရွှေလင်းယုန် Golden Eagle များ အများဆုံးရှိပြီး Bunjil မျိုး လင်းယုန်ကြီးနှင့် စတယ်လာ အမျိုးအစား ငှက်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။

မင်းမာန်ကို တာဝန်ယူသင်ကြားပေးသော စီနီယာသည် သဘော ကောင်းသည့် အီဂျစ်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မင်းမာန်၏ အင်္ဂလိပ်အသံထွက် ကို ရယ်မောတတ်ပြီး ‘မိန်းကလေးသံလို ခွဲတယ်၊ ဆံပင်စင်းလွန်းတာ အပြုံးချိုတာကြောင့် မိန်းကလေးလို့ ထင်ကြမှာပဲ’ ဟု မခံချင်အောင် စနောက်တတ်သည်ကလွဲလျှင် ‘အမ်း’ သည် သူတတ်သိသမျှကို မျှဝေ ပေးဖို့ ဝန်မလေးသူပင်။

ဒါမွန်းတစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ငှက်ဥယျာဉ် သုံးနေရာရှိပြီး မြို့တော် တစ်ဝိုက်ရှိ ဥယျာဉ်နှစ်ခုမှာ အများပြည်သူ ဝင်ရောက်လည်ပတ်သည့်နေရာ များ ဖြစ်ပေမဲ့ ကန္တာရတွင်းက သည်ဥယျာဉ်ကိုတော့ လက်ရှိအိမ်ရှေ့မင်းသား ၏ ဝါသနာအရ လင်းယုန်သုတေသနကို အားပြုထားခြင်း ဖြစ်သည်။ တယ်ကွန်ဥယျာဉ်အကြောင်းက ပြင်ပလူ အဝင်မခံ၍ အသိနည်းကြောင်း အမ်းက ပြောပြသည်။ ဝန်ထမ်းကတ်များသည် ဥယျာဉ်သုံးခုလုံးကို ကိုယ်စားပြုထားမှန်း မင်းမာန် သဘောပေါက်ရသည်။

တာဝန်ချိန်အတွင်း အမ်း ထိန်းချုပ်နေသည့် လင်းယုန်ငှက် တစ်ကောင်၏ ပျံသန်းမှုပိုင်အဝေးကို မင်းမာန်က စိတ်ဝင်တစား ထိုင်ကြည့် နေသည်။ ဒါမွန်းနယ်စပ်အထိ ပျံသန်းနေသည့် လင်းယုန်ငှက်မှာ တပ်ဆင် ထားသော တယ်ကွန်အတွက် သီးသန့်တီထွင်ထားသည့် microchip မှ တစ်ဆင့် မြေပြင်အခြေအနေ၊ အပူချိန်၊ လေတိုက်နှုန်း အားလုံးသည် ကွန်ပျူတာမျက်နှာပြင်မှာ ပြေးနေသည်။

“သူ ပြန်မလာတော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို

ခိုတွယ်ရာ

တခြားနိုင်ငံတွေမှာ ဖမ်းမိခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်သလဲ”

မင်းမာန်က သိလိုစိတ်နှင့် လွှတ်ခနဲ မေးမိတော့ အမ်းက တစ်ချက် ပြုံးသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က အဲဒီပြဿနာဖြစ်ခဲ့တယ်။ တို့ဆီက လင်းယုန် တစ်ကောင်က ကပ်လျက် စူတန်နိုင်ငံရဲ့ လူထူထပ်တဲ့ နယ်နိမိတ်ထဲ ဒဏ်ရာရ ပြီး ထိုးဆင်းသွားတာ။ လူတွေ ဖမ်းမိနိုင်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းများနေတော့ ငါတို့ ဘက်က စိတ်အပူလွန်ပြီး chip ရဲ့ မန်မိုရီ မှတ်ဉာဏ်ကို ဖျက်ဆီးလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီ chip ကိုတွေ့သွားတဲ့ စူတန်က ဖြေရှင်းချက် တောင်းတော့ ချက်ချင်း မရှင်းပြနိုင်ခဲ့ဘူး။ သူတို့အချက်အလက်တွေ ခိုးယူဖို့လို့ သံသယ ဝင်သွားခဲ့လို့ စူတန်အကြီးအကဲတွေကို ဒီဥယျာဉ်ထဲ ဖိတ်ပြီး သုတေသနပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ရှင်းပြပေးခဲ့ရဖူးတယ်။ နောက်ပိုင်း ဒါမွန်းပတ်လည်က နိုင်ငံအားလုံးကို ကြိုတင်ဖိတ်ခေါ်ရှင်းပြထားလို့ ဒီနှစ်ပိုင်းတွေ တစ်ကောင် နှစ်ကောင်စ လူတွေ လက်ထဲရောက်သွားလဲ chip ဖျက်လိုက်ရုံနဲ့ အဆင်ပြေ တယ်။ အဓိကလျှို့ဝှက်တယ်ဆိုတာကလဲ တခြားဝေးဝေးရောက်သွားခဲ့လို့ လူတွေ လက်ထဲ ရောက်ခဲ့ရင် ဒါမွန်းက ငှက်လို့မသိကြတော့ ပြဿနာ မရှင်းရအောင်ပါ။ ငါတို့လွှတ်တင်လိုက်ပြီး ဥယျာဉ်ကို ရောက်အောင် ပြန်လာ တတ်တဲ့ လင်းယုန်က သုံးဆယ်ရာနှုန်းတောင် မရှိပါဘူး”

‘အမ်း’ က ရှင်းပြနေရင်း အင်တာနက်ပေါ်က တိုက်ရိုက် ထုတ်လွှင့်နေသည့် ဗွီဒီယိုသတင်းတစ်ခုကို ဖွင့်သည်။

ကွန်ပျူတာမျက်နှာပြင်၌ ဒါမွန်းမြို့တော်၏ အမြင့်ဆုံး တာဝါ အဆောက်အအုံနှင့် ပန်းခြံတစ်ခုအတွင်းမှ လူပရိသတ်မြင်ကွင်းများ တစ်လှည့်စီ ပေါ်လာသည်။ လက်ဖျံမှာ လင်းယုန်နားသည့် သစ်သားလက် ပတ်ပတ်လျက်နှင့် လူတစ်ဦးက လက်ခုပ်မြှောက်တီးရင်း ပျံသန်းနေသည့် လင်းယုန်ကို အချက်ပြနေသည်။ တီရှပ်အနီရောင်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကွာ တား ဝတ်ဆင်ထားသည့် ထိုလူရွယ်က တယ်ကွန်ဥယျာဉ်၏ အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ‘အမ်း’ ပြောပြတော့ မင်းမာန် ရုတ်တရက် အံ့သြသွားသည်။

“ကဲ အချိန်ကျပြီ မာန်။ တို့ဥယျာဉ်ရဲ့အောင်မြင်မှုကို ဝင်ခံစားကြည့် ရအောင်။ ဒီနေ့ ဒါမွန်းရဲ့ အမြင့်ဆုံး အဆောက်အအုံပေါ်ကနေ လင်းယုန်က မြေပြင်ကို ဆင်းဖို့လုပ်နေတာ၊ အဲဒီလင်းယုန်ရဲ့ ဦးခေါင်း အထက်နားမှာ သိပ်သေးငယ်တဲ့ ကင်မရာကို ငါတို့တပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ အိုကေ အခု စတော့

မယ်”

“အိုး... စပြီ။ ဝိုး... ကြည့်စမ်း မာန်။ ငါတို့ အခုပျံသန်းနေပြီ ဝိုး...ဟိုး”

ကြည်လင်ပြတ်သားသည့် ကွန်ပျူတာမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ လင်းယုန် ငှက်တစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းနောက်ဘက်ပိုင်းနှင့် ရှေ့ထွက်နေသည့် တောင်ပံ ကိုသာ မြင်ရပြီး လင်းယုန်ပျံသန်းနေသည့်အတိုင်း လေဟုန်စီးနေရသည်မှာ ကိုယ်တိုင်ပျံသန်းရသည်နည်း။

အောက်ဘက်မြင်ကွင်းတစ်ဆုံးမှာ ပါရှန်းပင်လယ် ဘေးတစ် လျှောက်ရှိ လှပသေးငယ်သော မိုးမျှော်တိုက်များ အစုအခဲလိုက်ကို တစ်ဝှေ့ တစ်ဝဲ မြင်ရသည်။ လေအလျင် တဝီးဝီး အသံက ကိုယ့်နားရွက်အနား ဖြတ်တိုက်နေသယောင် အကြားအာရုံနှင့် တိမ်စတိမ်မျှင်များကို ကျော်ဖြတ် နေသည့် အမြင်အာရုံက ဆန်းသစ်သည့် ခံစားမှုအပေါ် ကြည့်ရှုသူတွေကိုပါ စီးမျောနေစေသည်။

လင်းယုန်က လေအဟုန် ရုတ်တရက်ပြောင်းကာ တောင်ပံငှက်ချ လိုက်ပြီး ခေါင်းစိုက်ဆင်းချိန်တွင် ပြင်းလှသော လေသံတဝှန်းတဝှန်းသာ နားမှာကြားလျက် မျက်လုံးပြာဝေလာရမတတ် အရှိန်ပြင်းလွန်းလှသည်။ အရှိန်ကြောင့် ရိုးခနဲ ရိပ်ခနဲ အဆောက်အအုံအရိပ်များ တဝေါဝေါ ပြောင်းကာ အရှိန်ရပ်ပါတော့မလား စိုးထိတ်နေရချိန်မှာ လင်းယုန်၏တောင်ပံများ ဖြာထွက်လာပြီး လေဟုန်ပြန်စီး၍ လှလှပပပင် မြေပြင်ပေါ် ဝဲသွားသည်။ မြို့တော်ပေါ် စီးမိုးဝဲဖြာနေသော လင်းယုန်မြင်ကွင်းမှာ မြေပြင်ရှိ လက်ခုပ်တီး အချက်ပြနေသည့် လူရွယ်ပုံရိပ်ပေါ်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်း ဝဲဖြာပျံသန်း ရင်း လူရွယ်၏ လက်ပေါ်မှာ လင်းယုန် ခိုနားလိုက်သည်နှင့် ပတ်ပတ်လည် ကြည့်ရှုနေသည့် လူအုပ်ကြီး၏ လက်ခုပ်သံနှင့် အော်ဟစ် အားပေးသံများ ဝေါခနဲပင်။

“အောင်မလေးကွာ.. ငါ့ခေါင်း မြေပြင်နဲ့ထိုးခဲ့ပြီ ထင်ပြီး ပုထားမိ တာပဲကွာ။ အရသာရှိချက် ဟေ့ကောင်ရေ”

“ကြည့်စမ်း မာန်။ မိနစ်ပိုင်းလေးနဲ့ ကြည့်တဲ့သူ သိန်းချီတော့မယ်။ မင်းသားရဲ့ ဖောင်ဒေးရှင်းတော့ ကြော်ငြာခဝင်ငွေ စံချိန်တင်ဦးမယ်။ တကယ် တော်တယ်ကွာ”

လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ မင်းမာန်ပုခုံးကို လှမ်းပုတ်ရင်း အားပါး

ခိုတွယ်ရာ

တရ ပြောနေသော ‘အမ်း’ ၏ မျက်နှာမှာ သူ့အလုပ်အပေါ် ဂုဏ်ယူစိတ်နှင့် တောက်ပနေသည်။

“တွေ့လား... ဒါမှန်းငှက်ဥယျာဉ်လိုပဲ စာတန်းထိုးတာ၊ ငါတို့ တယ်ကွန်က ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်ပဲ။ တကယ်ကျေနပ်တယ်ကွာ... ဒီနေ့ရလဒ်ကို။ ဒီလ ဆုကြေးဘယ်နှဆလဲ ခန့်မှန်းကြည့်ဦးမယ်”

‘အမ်း’... မဆိုထားနှင့်။ သည်နေ့အတွက် မင်းမာန်ပင် ကိုယ့် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်သည့် အောင်မြင်မှုအတွက် ဂုဏ်ယူစိတ်နှင့် ကျေနပ် သွားမိသည်။ တောကြီးမျက်မည်းဟု မကျေလည်တိုင်း အိမ်ပြန်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်ခဲ့ရသည့်အချိန်တွေကိုပင် တဒင်္ဂမေ့လျော့သွားသည်။

(၃)

ကန္တာရ၏ ခြောက်သယောင်းသော နွေရက်များ ကုန်ဆုံးလုတွင် မင်းမာန်၏ အစမ်းခန့်ဝန်ထမ်းကာလ ခြောက်လပြည့်သွားသကဲ့သို့ မင်းမာန် တစ်ယောက် တယ်ကွန်ဥယျာဉ်မှာ နေသားတကျ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ခွင့်ပြန်သွားသော အမ်း၏ အလုပ်များကိုပင် မင်းမာန်က ဦးဆောင်လုပ်နိုင်သည်အထိ လင်းယုန်ငှက်များကို ချစ်တတ်လာသည်။ အဆင့် C ဝန်ထမ်းများ၏ လင်းယုန်ပေါက် ထိန်းသိမ်းသော မြေပြင်ခြံများထိ ဆင်းကာ ရဲရင့်သော လူမကြောက်သော လင်းယုန်ပေါက်များ မွေးမြူစုပုံအဆင့်ဆင့်ကို စိတ်ဝင် တစား လေ့လာတတ်သည်။ သီတင်းရှစ်ပတ်အရွယ် လင်းယုန်ငှက်များ၏ ရဲစွေးသော ခြေထောက်နှင့် တောင်ပံနှစ်ဖက် သန်မာဖျတ်လတ်ပုံကို ကြည့်ရှု နှင့် မကြာခင် လေ့ကျင့်ကွင်းသို့ ခွဲထုတ်ရ၊ မရ သိသည်အထိ လေ့လာ အားကောင်းသော မင်းမာန်ကို အထက်အရာရှိများကလည်း သဘောကျ ကြသည်။

“မာန်က လက်ရွေးစင်လို့ပြောတဲ့ လင်းယုန်တွေက မိုင်အဝေးဆုံး ပျံနိုင်တာပဲ။ မင်းတို့ဆီမှာလဲ လင်းယုန်တွေပေါသလား မာန်”

“ဒီရောက်မှ လင်းယုန်နဲ့ သိမ်းငှက်ကို ဦးခေါင်းအရောင်ကြည့်ပြီး

ခွဲတတ်အောင် အထိကို အရှင်လတ်လတ် မမြင်ဖူးခဲ့တာပါဗျာ”

မင်းမာန်က အမှန်အတိုင်းဖြေလျှင် သူတိုင်းပြည်အကြောင်း ဗဟု သုတရှိသည့် သစ်တောနှင့်ငှက်ဝါသနာရှင်အရာရှိက အတွန့်တက်သည်။

“မင်းတို့ဆီမှာ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး ကျွန်းပင်တွေ ပိုင်တယ်ဆိုတော့ သစ်တောထူတဲ့ တိုင်းပြည်လို့ မှတ်ဖူးတာပဲ။ ငှက်တွေရှားတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွ”

“သစ်တောတွေထူတယ်ဆိုတာလဲ အဲ့ ထူခဲ့တာလဲ တကယ်ပါပဲ။ ငှက်တွေ မမြင်ဖူးကြတာလဲ တကယ်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ငှက်ကို သုတေသနလုပ်ဖို့နေနေသာသာ သဘာဝအတိုင်းရှိတဲ့ ငှက်တွေကိုတောင် အချိန်ပေးမကြည့်နိုင်တဲ့ ကျွန်တော့်လို လူတွေ ထူတာလဲ တကယ်ပါပဲ...”

မင်းမာန်က မင်းသားဖောင်ဒေးရှင်းမှ အင်တာနက်ပေါ် လွှင့်တင်ထားသော ပင်လယ်ကို ဖြတ်ပျံနေသည့် လင်းယုန်ငှက်များ၏ ပုံရိပ်ကို ကွန်ပျူတာပေါ် ချဲ့ကြည့်ရင်း စကားကို အဆုံးသတ်ကာ မော့ကြည့်ပြီးပြလိုက်တော့ စကားကြော မပြတ်ချင်သေးသည့်အရာရှိက ခေါင်းတယမ်းယမ်း ပြုရင်း ထွက်သွားသည်။

မင်းမာန်၏ ဘေးဘက်စားပွဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေသည့် တန်က ဆုံလည်ကုလားထိုင်ကို တစ်ချက်ချင်း လှည့်တိုးလာရင်း မင်းမာန်၏ ကျောက်တစ်ချက်ပုတ်သည်။

“မနက်ဖြန်ဂျူတီက ညနေမှဆိုတော့ ဒီနေ့ည ဆာဖာရီပွဲ တက်ကြမယ်။ ဂျိုးဇက်မွေးနေ့လေ မာန်။ သွားပျော်ရအောင်”

...

သဲတွင်းဆာဖာရီသို့ မင်းမာန်တို့ရောက်လာချိန်သည့် ညဦးဝန်းကျင်ဖြစ်နေပြီ။ နေလုံးနီက စုန်းစုန်းမြှုပ်သွားပေမဲ့ ပတ္တမြားသွေးရောင် လျှံလျက်ရှိသဖြင့် ကောင်းကင်နှင့် ထိစပ်နေသယောင် ယှဉ်ပြေးနေသော သဲကန္တာရသည်လည်း ပတ္တမြားရောင်တောက်လျက် အလှကြီး လှနေသည်။ မြက်ရိုးနှင့် ရက်ထားသော မြက်ဖျာများ ကာရံထားသည့် ပွဲခင်းထဲမှ ဗုံတိုသံ

သည် မြူးမြူးကြွကြွ တောက်တောက်ပြေးသည်။ ရှေးရိုးရာဟန်များ အလှည့် ကျ တင်ဆက်တတ်သည့် ပွဲခင်းမှာ အာဖရိကန် ရိုးရာအကနှင့် မြိုင်ဆိုင်နေပြီ။ ဂျိုးဇက်က အချိန်အချက်ပြုထားသည့် သူ့အပေါင်းအသင်းများကို ရှာဖွေဖို့ ပွဲခင်းထဲ အရင်ဝင်သွားတော့ တန်နှင့် မင်းမာန်က ပွဲခင်းအပြင်ရှိ အနည်း ငယ်မြင့်သော သဲတောင်ကမူပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ရင်း ဝန်းကျင်ကို ငေးကြသည်။

သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကုလားအုတ်စီးရန် ကြိုးစားနေသော လူအုပ်စုများက အော်ဟစ်ရယ်မောရင်း သဘောကျနေကြသည်။ ကုလား အုတ်ပေါ်တက်ချိန်နှင့် တတောက်တောက် လျှောက်သွားသည့် ကုလားအုတ် ကျောပေါ် တက်စီးချိန်သည် အထိန်း၏ အကူနှင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ဖြစ်သော် လည်း ကုလားအုတ်ကျောပေါ်က ပြန်ဆင်းချိန်တွင် အဆင်ပြေပြေ ဆင်းနိုင်သူ နည်းလှသည်။

မင်းမာန်တို့ငေးနေစဉ်မှာပင် ကုလားအုတ်ကျောပေါ်ရှိ ဆံပင် ရွှေရောင်နှင့် အမေရိကန်မလေးနှစ်ယောက်က ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက် သော ကုလားအုတ်၏ ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်လွင့်ကာ သဲပုံပေါ် ပုံလျက်ကျသွား တော့ အပေါင်းအသင်းများက ပြေးထူရင်း သဘောတကျ အော်ဟစ် ရယ်မောကြသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ရှက်ရယ် ရယ်ရင်း ဂါဝန်တွေ ဆွဲချနေသည်ကို ကြည့်ကာ မင်းမာန်ဘေးမှ တန်က အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်မောတော့သည်။

“ဒီလို ဇေလေးတွေ မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲကွာ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ လင်းယုန်ဖင်တွေ လှန်ကြည့်နေရတာနဲ့ပဲ။ ဟိုကောင် ဂျိုးဇက်ကလဲ အခုထိ ထွက်မလာဘူး။ ငါ့ကိုချောတယ်လို့လာပြောဖူးတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးပါပါရင် ပွဲပြီးပြီပဲ”

ဂျိုးဇက်၏ ပွင့်လင်းဖော်ရွေသော ဖိလစ်ပိုင်သူငယ်ချင်းမများကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အဆင်ပြေနှိုး ကြိုးစားဖို့က တန်၏ ဆာဖာရီပွဲ ရည်မှန်းချက်ပင်။

တယ်ကွန်ဥယျာဉ်မှ တစ်နာရီခန့် ကားမောင်းရုံနှင့် ရောက်သည့် သည်ရိုးရာဆာဖာရီသို့ ပိတ်ရက်တိုင်းနီးပါး မင်းမာန်တို့ လာခွင့်ရှိသည်။ ကန္တာရပတ်လည်မှာ ခရီးအသွားအလာများသည့် မြို့တော်နှင့်နီးသော ဆာဖာရီ သုံးနေရာခန့်ရှိပေမဲ့ တယ်ကွန်ဆာဖာရီတွင် လာနေကျ မျက်နှာများ

ခိုတွယ်ရာ

ကိုသာ မြင်ရသည်။ အများစုမှာ တြိဂံနယ်မြေဟု နာမည်ကြီးသည့် ဒါမွန်းစစ် တက္ကသိုလ်မှ သုံးနိုင်ငံ ချစ်ကြည်ရေးအနေနှင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသော အမေရိကန်၊ တောင်ကိုရီးယားစစ်သားများနှင့် သူတို့၏ အရာရှိဝန်ထမ်း မိသားစုများ ဖြစ်သည်။

ဂျိုးဇက်မွေးနေ့ဖြစ်သဖြင့် ဂျူတီလွတ်ဝန်ထမ်း ဆယ်ယောက်ခန့်ပါ သည့်အပြင် ဒါမွန်းမြို့က လာသော ဖိလစ်ပိုင်မိတ်ဆွေများဖြင့် ပွဲခင်းမှာ သူတို့အုပ်စု၏ အသံများ လွှမ်းနေသည်။ မြူးကြွသွက်လက်သော အာဖရိက ဗုံသံနှင့်အပြိုင် ပျော်တတ်သူများက တပေးပေး လိုက်ကနေသည်ကို ပွဲခင်းဘေးပတ်လည် စားသောက်တန်းရှိ အကင်စက်နား ရပ်စောင့်ရင်းသာ မင်းမာန်က ပြုံးကြည့်နေသည်။ ပွဲခင်းကိုရံထားသည့် ရိုးရာချည်ထည်များ နှင့်အလှဆင်ထားသော တဲငယ်များတွင် မိသားစုများက နေရာယူထားကြ သည်။

“တော်တော်မပျော်တတ်တဲ့ကောင် ငါ့နယ်”

တန်သည် အတူကဖို့ သုံးကြိမ်တိတိ လာဆွဲခေါ်ပြီး ခေါ်မရသည့် အဆုံး မင်းမာန်ကို မေ့ကာ သူ ကြံနေသော ကောင်မလေးအနားမှာ တဟဲဟဲ ဖြစ်နေပြီ။

အကင်စောင့်နေသော မင်းမာန်၏ မျက်နှာချင်းဆိုင် တဲငယ်အတွင်း မှာ အမေရိကန်မိသားစုတစ်စု ရှိသည်။ ဖခင်၏ဟာသကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် လိုက်ရယ်နေသော ဆံပင်ရွှေရောင် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်။ ကုလားအုတ် ပေါ်မှ ဖရိုဖရဲ ပြုတ်ကျဟန်ကို မြင်ယောင်ရင်း မင်းမာန် အသံထွက် ရယ်မိကာ အဖေဖြစ်သူ အမေရိကန်ကြီးနှင့် အကြည့်ဆုံမိသည်။ သူ့ကို ခပ်စူးစူး တစ်ချက်ကြည့်ကာ အမေရိကန်ကြီးက ရုတ်တရက် လှမ်းပြီးပြတော့ ‘တန့် ယောက္ခမလောင်းကြီးက ဖော်ရွေသားပဲ’ ဟု မင်းမာန် တွေးမိရင်း ခေါင်းတစ်ချက် ညွတ်ပြလိုက်ရသည်။

ပွဲခင်းထဲတွင်တော့ ကချေသည် အမျိုးသမီး၏ ရင်သပ်ရှုမောစရာ ဗိုက်သားလှုပ် အက စနေပြီမို့ ဗုံတိုသံမြူးမြူးနှင့် အပြိုင် ပရိသတ်များ၏ တပေးပေး အသံက မြိုင်ဆိုင်နေသည်။ အသက်မငယ်လှတော့သော သက်လတ်ပိုင်း ကချေသည်၏ ခန္ဓာကောက်ကြောင်းကတော့ အသက်ရှူ မှားလောက်အောင် လှလွန်းသည်။ ပြီးပြီးပြန်ပြန် ဗိုက်သားလှုပ် ဝတ်စုံနှင့် သူမ၏ ဗိုက်သား၊ တင်သားအချိုးကျ ခါယမ်းကကွက်က မျက်နှာမလွှဲ

နိုင်ဖွယ် ပွဲလာသူ ပုရိသတွေကို ဆွဲဆောင်အားပြင်းလှသည်။

တန်က မြူးတူးသော မျက်နှာနှင့် ပွဲခင်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

“မာန် ငါတို့ ဒါမွန်းကို လိုက်သွားရအောင်၊ ဂျိုးဇက်က ငါတို့လိုက်လို့ ရတယ်လို့ ပြောတယ်။ ပါတီတက်မယ်လေကွာနော်။ လယ်ရာနဲ့ ငါတော်တော်အဆင်ပြေနေပြီကွ... ဟီး”

ယခင်ကလည်း ဂျိုးဇက်က ဆာဖာရီပွဲအပြန်ဆို သူ့မိတ်ဆွေများနှင့် ဒါမွန်းသို့ လိုက်သွားတတ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နေ့ခင်းဂျူတီ အမီ ကားငှားပြန်လာနေကျဖြစ်သည်။ တန်က သူ ဖန်နေသော ဂျိုးဇက် မိတ်ဆွေလယ်ရာနှင့် ကြည်သွားပုံရကာ ဒါမွန်းအထိ လိုက်သွားမည့်ပုံပင်။

“မလိုက်ချင်ဘူး၊ မင်း လိုက်ချင်လိုက်သွားလေ။ မနက်ကျ ဂျိုးဇက်နဲ့ အတူတူ ပြန်လာရင်ရတာပဲ”

“ဟာ မင်းပါ ပါစေချင်လို့ပါဆို။ မင်းသာလိုက်လာရင် လယ်ရာတို့ အဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မင်းအဆင်ပြေမှာ သေချာတယ်။ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်လောက်က မင်းကို စိတ်ဝင်စားပုံနော် ဟော့ကောင်။ မင်းနာမည်မေးနေတာ။ ဘာတဲ့... သူတို့ဟာသူတို့တောင် နာမည်ပေးထားသေးတယ်။ ဒင်ပယ် ဆိုလား မင်းကို”

တန် ပြောကာမှ မင်းမာန်က ပါးချိုင့်ပေါ်အောင် ပြုံးရယ်မိရင်း “မလိုက်ပါဘူး။ သွားပါကွာ” နှင့် တန်ကို တွန်းလွှတ်လိုက်ရသည်။

တန်၏ စနက်ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ပွဲပြီးတော့ ကိုလာအအေးဘူးတစ်ဘူး လာပေးရင်း ဆံပင်တိုတို မျက်လုံးလှလှ ဖိလစ်ပိုင်မိန်းကလေးငယ်က မင်းမာန်ကို ထပ်လာခေါ်သေးသည်။

“တို့တစ်တွေနဲ့ အတူတူ မပျော်ချင်ဘူးပေါ့”

မိန်းကလေး၏ မူနွဲ့နွဲ့ဟန်ပန်နှင့် ဖိတ်ခေါ်မှုကို ငြင်းဆိုလိုက်သည့် မင်းမာန်က နာမည်တစ်ခုကို အလိုအလျောက် သတိရမိခိုက် ရင်တစ်ခုလုံး ရုတ်တရက် ဟာဆင်းသွားသည်။

မိုး...။

မြန်မာပြည်မှ ထွက်လာကတည်းက ကြိုးစားမေ့ဖျောက်ထားခဲ့သော သည်နာမည်သည် မျက်နှက်ဆန်တောက်ပသော မျက်လုံးလှလှ မိန်းမချောလေးတွေကို သည်လို အနီးကပ်မြင်ရချိန်တိုင်း မင်းမာန်ကို ရင်နာစေတတ်သည်။

ခိုတွယ်ရာ

မိုး... ရယ်...

သည်နာမည်ကို ရေရွတ်မိတိုင်း မင်းမာန်၏ ဘယ်ဘက်ရင်အုံက တစ်စိတ်စိတ် နာကျင်လာတတ်စမြဲ။

ဒါမှန်းသို့ထွက်ခွာမည့် တန်တို့ကား နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် မင်းမာန်က ဥယျာဉ်သို့ ပြန်မည့်ကားပေါ် ဦးဆုံးတက်ထိုင်ကာ ငြိမ်နေမိသည်။

မင်းမာန်ငေးနေမိသည့် တောင်မြောက်ဝဲယာ သံပင်လယ်အထက်မှ ကန္တာရ၏ ညဉ့်ဦး ကောင်းကင်ယံသည်လည်း လရောင်ဆမ်း ဟင်းလင်းပြင်ကြောင့် ကြေကွဲစိတ်ရှိသူကို ပိုနှင့်နဲ့နေစေသည်။ မင်းမာန်၏ အုံ့မှိုင်းသော စိတ်သည် အဝေးမြေမှာ အစိမ်းဖြတ်ဖြတ်ကာ ချန်ထားရစ်ခဲ့ရသည့် ချစ်ဦး သူထံသို့ ပြေးနေသည်။

အခုလောက်ဆို မိုးကတော့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်အနာကြီး နာနေတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ ရေပြင်ညီတစ်ခုလို ခန့်မှန်းရခက်တဲ့၊ အရယ်အပြုံးနည်းလှတဲ့ မိုးမျက်နှာမှာ ကျွန်တော့်ကြောင့်ရတဲ့ သောကနဲ့ ပိုပြီး အုံ့မှိုင်းနေမလားပဲ မိုးရယ်...။

“မိုးအတွက် အပျော်ဆိုတာ မောင်ပဲထင်တယ်နော်။ ဒါမှမဟုတ် မောင်ကပဲ မိုးရဲ့ လူပြက်ကလေးလား။ မောင်နဲ့တွေ့ရင် လူပြောများလှတဲ့ မိုးမျက်နှာတည်က ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူးလေ...”

ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် မိုးရယ်...။ ကျွန်တော့်ကြောင့် မိုးတစ်သက်လုံး ပြုံးရယ်နေစေရမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ဖူးပေမဲ့ မိုးကို သောကတွေပဲ ပေးခဲ့သူ ဖြစ်နေရပြီ။

“မာန်... မာန် ဟေ့ကောင် မာန်”

ဆာဖာရီမှ အပြန်ကားပေါ်ရောက်ကတည်းက ဂူငိုငိုက အတွေးမှာ မျောနေသူ မင်းမာန်ကို ဘေးကပ်လျက် ထိုင်လိုက်လာသူ ဖရာဒို့က တံတောင်နှင့်တွက်ရင်း နာမည်ခေါ်ယူရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ငါ့ကောင်ရာ၊ တန်တို့နောက်လဲ ခေါ်ရဲ့သားနဲ့ မလိုက်သွားဘဲ။ ဒီမှာ ငိုငိုလိုက်လာတယ်။ မင်းမှာ စီးကရက်ကျန်သေးလား”

သိရီလင်္ကာသား ဖရာဒို့သည် တာဝန်ချိန်ကလွဲလျှင် စီးကရက်မီးကူး သောက်တတ်သူဖြစ်သည်။ အလာခရီးက သူ့ကိုပေးလိုက်သည့် စီးကရက်တစ်လိပ်က မင်းမာန်၏ နောက်ဆုံးလက်ကျန်ဖြစ်ကြောင်း ပြော

တော့ ဖရာဒိုက စိတ်ပျက်လက်ပျက် စုတ်တစ်ချက်သပ်သည်။

ဤဇက်နှင့် သူငယ်ချင်းအဖွဲ့တွေက ဒါမွန်းပါသွားပြီမို့ အလာတုန်းကလို လင့်ရီဗာကားအပြည့် လူကျပ်မနေဘဲ ပြန်လိုက်လာသည့် လေးယောက်လုံးက ကားပေါ်မှာ ငိုက်နေကြသည်။ ကားက တယ်ကွန် လမ်းခွဲပေါ်ရောက်နေပြီဖြစ်၍ လမ်းမှာ စတိုးဆိုင်ငယ်များ မရှိတော့သဖြင့် မင်းမာန်တို့ စီးကရက်ဘူး ထပ်မရနိုင်တော့ပေ။ စီးကရက်မသောက်နိုင်တော့တာ တွေးမိကာမှ ခံတွင်းချဉ်လာရင်း မင်းမာန်က တံတွေးတစ်ချက် မျိုမိသည်။

“စီးကရက်တွေ အရက်တွေ အကျင့်လုပ်မသုံးမိစေနဲ့နော်။ ကျန်းမာရေးအတွက်လဲ မကောင်းသလို မောင့်မျက်နှာနုလေး ကြမ်းထော်လာရင်လဲ မိုးက ချစ်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

သွားပါတော့ မိုးရယ်... သွားပါတော့။ ကျွန်တော့်ဘဝနဲ့ ကျွန်တော်သာ ရှိပါစေတော့။ ကျွန်တော်က မိုးနဲ့ မတန်တဲ့ကောင်ပါ။ ဟုတ်ပါတယ်...။ မိုးအဖေ ပြောခဲ့သလို ကျွန်တော်နဲ့မိုးက မအပ်စပ်တဲ့ လူနှစ်ယောက်ပါဗျာ...။

လမ်းမီးရောင်တွေအထက်မှ ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး လင်းပကာ သူတို့ ကားပြေးရာနောက်လိုက်နေသည့် လပြည့်ဝန်းကို မော့ကြည့်ရင်း မင်းမာန်က ခေါင်းခါယမ်းပစ်မိသည်။ မိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အတွေးတစ်စရသည်နှင့် တောင်စဉ်ရေမရ အတွေးမျှင်တန်းကာ နေကုန်သတိရနေတတ်သည့် သူ့စိတ်ကို မင်းမာန် မုန်းလှသည်။ သို့အတွက် အချိန်အတော်များများမှာ မိုးကို သတိမရမိအောင် မင်းမာန် ပျော်သလို နေတတ်ခဲ့သည်ပင် ကြာခဲ့ပြီ။ သည်နေ့ညကတော့ ရာသီဥတု သူ့ဘက်မှာ မပါခဲ့ပေ။ ဆောင်းဦးပြောင်းစလေက အေးနေသကဲ့သို့ လရောင်မှာ မြင်ရသည့် ခပ်ဝေးဝေး သဲပင်လယ်က အလွမ်းဓာတ်ခံရှိသူကို ပိုနှိပ်စက်နေသည်။

အခန်းပြန်ရောက်ချိန်မှာ မင်းမာန်၏အလွမ်းဓာတ်ကို ကူပုံပေးမည့် ယမကာရည်က ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသေးသည်။ သူနေထိုင်သည့် အဆောင်ဘီ အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းသုံးခန်းလုံးမှ ဖိလစ်ပိုင်တွေက ဒါမွန်း သွားကြသည်မို့ မင်းမာန်ကို အောက်ထပ်မှာ လာဝိုင်းဖို့ ခေါ်မရသည့် ဖရာဒိုက ဝေဖုဟုဆိုကာ တံခါးခေါက်၍ ဒရိုင်းဂျင်တစ်ပုလင်း လာပို့သွားသည်။ ဘာသာရေးဥပဒေဆောင်သော ဒါမွန်းမှာ ခွင့်ပြုချက်ရဟိုတယ်၊ ဘားများကလွဲလျှင် အရက်သောက်သုံးခွင့်မရှိ၍ သည်လို ကျိတ်ဝိုင်းတွေနှင့်

ခိုတွယ်ရာ

အချင်းချင်းစုဖွဲ့ သောက်တတ်ကြသည်ပင်။

သည်ည အိပ်ပျော်ဖို့ ခဲယဉ်းနိုင်သည်မို့ ပုလင်းလာပို့သည့် ဖရာဒိုကို မင်းမာန်က ကျေးဇူးစကား တလိုက်တလှ ဆိုမိသွားသည်။ ငြီးစီးနေ၍ ရေချိုးလိုက်မည် သူ စိတ်ကူးပေမဲ့ တစ်ခွက်တစ်ဖလား မော့ချင်စိတ်ပေါ်ကာ အခန်းထောင့်မှ ရေခဲသေတ္တာဆီ လျှောက်လာသည်။ ပေါင်မုန့်နှင့် ညှပ်စား သည့် ချိတ်အပြားလေးတွေတော့ မြည်းစရာရှိလိမ့်မည်။

တံခါးတစ်ချပ်ပါ ရေခဲသေတ္တာငယ်၏ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည် နှင့် ထောင်းခနဲ ထွက်လာသော ငါးပိနဲ့ကြောင့် မင်းမာန် တစ်ချက် ဆဲရေးမိ သွားသည်။ အံကျအောင် မဖုံးထားသော တန်၏ ငါးပိဘူးအနံ့ ဖြစ်သည်။ ငါးပိရည်စားတတ်သော ရန်ကုန်သား မင်းမာန်က အရသာကောင်းပေမဲ့ စူးလွန်းသော တန်၏ ထိုင်းငါးပိပျော့ပျော့ အနံ့ကိုတော့ မခံနိုင်ပေ။ မင်းမာန် အနံ့မခံနိုင်သော ထိုင်းပိကို ပြတ်လပ်သွားသည်မရှိအောင် တန်က တကန် တက စုဆောင်းနိုင်သည်ကတော့ မင်းမာန်၏ ကံဆိုးမှုပင်။

ကျေးဌာန်များကို ယဉ်ပါးအောင် ကိုင်တွယ်ရာမှာ ထူးချွန်လှသည့် အဆင့် (C) ထိုင်းလူမျိုးဝန်ထမ်း ငါးယောက်ခန့်က သည်ဥယျာဉ်မှာ ရှိကာ သုံးယောက်က တန်နှင့် ဇာတိတူ၍ ထိုင်းပိဘူးမှာ လူကြိုတစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်နှင့် သူတို့တွေဆီ ရောက်လာတတ်သည်။ ဥယျာဉ်တစ်ဖက် ခြမ်း အဆောင်စီမှာ နေသည့် ဘန်နီအမည်ရ အသက်ကြီးကြီး ထိုင်းလူမျိုးက မင်းမာန်ကိုလည်း သူတို့နှင့် နယ်ချင်းနီးသည့် ကောင်လေးနှင့် သံယောဇဉ် ကြီးတတ်လေရာ တန်မှတစ်ဆင့် ထိုင်းပိဘူးတွေကို မင်းမာန်အတွက် လက်ဆောင်ပေးတတ်သေးသည်။

မင်းမာန်က တန်နှင့် ညဘက် ထမင်းအတူတူစားချိန်များမှာ ရန်ကုန်ငါးပိရည် အာသာပြေ တန်ငါးပိဘူးကို တစ်ခါတလေ ယူစားတတ် ပေမဲ့ အနံ့တော့ မခံနိုင်ဘူးဟု ပြောဖူး၍ တန်က အဖုံးသေချာဖုံး ပလတ် စတစ်နှင့် ပတ်ကာ သူ့ဘူးကို သိမ်းပေးတတ်သည်။ အဆောင်တိုင်း၏ ထမင်းစားခန်းက ညခုနစ်နာရီမှာ ပိတ်တတ်၍ အဆောင်သားများက စားဖို ဆောင်မှူးများနှင့် နားလည်မှုယူကာ ထမင်း၊ ဟင်းတွေ သယ်ပြီး ကိုယ့် အခန်းမှာသာ ညစာ စားတတ်ကြသည်။

သည်မနက် အိပ်ရာထနောက်ကျ၍ မနက်စာကို အခန်းမှာယူပြီး ဆာဖာရီမသွားခင် အပြေးအလွှား စားကြသဖြင့် တန် သူငါးပိဘူးကို သေချာ

ပိတ်မိပုံမရပေ။ မင်းမာန်က နှာခေါင်းရှုံ့ပွဲ ရှုံ့ပွဲနှင့်ပင် ရေခဲသေတ္တာထဲ ဆက်မွေတော့ ပန်းသီးနှစ်လုံးသာ ထွက်လာသည်။ တန်၏ ခုတင်ဘေးရှိ ဗီရိပေါ်မှာ သီဟိုဠ်စေ့လှော်ထုပ် စားလက်စကို သတိရပြီး ပန်းသီးနှစ်လုံး ပြန်ထားကာ ရေခဲကန်နှင့် ချစ်အပြားတွေပဲ ယူလိုက်သည်။

လသာညဖြစ်၍ အခန်းပြင်ဝရံတာ ထွက်ငေးဦးမည် သူ စိတ်ကူး လိုက်ပေမဲ့ လူက မလှုပ်ရှားချင်တော့ဘဲ အခန်းတွင်း ညအိပ်မီးတစ်ပွင့်သာ ထွန်းလျက် အရက်ပုလင်းဖွင့်ကာ ဇိမ်ဆွဲ သောက်နေမိသည်။ အပြင်မှာ လေသာနေပေမဲ့ မင်းမာန်တို့ အခန်းတံခါးများမှာ မှန်ခုံရံမှန်သမျှ လိုက်ကာ အပြည့်ချထားသည့် လေလုံခန်းများသာ ဖြစ်သည်။

ရေခဲမရောရသေးသော ဂျင်အရက်ထည့်ထားသည့် ဖန်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်ကြည့်ရင်း မင်းမာန်ရယ်သံ တစ်ချက်ထွက်သွားသည်။

အဲသည်တုန်းက သူ့အသက်ဘယ်လောက်ပါလိမ့်။ နှစ်ဆယ်တော့ ကျော်ပြီ ထင်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုခုရှိတိုင်း အရက်မသောက်မီအောင် ကြိုးစားထိန်းရသည်ကို ချစ်သူအတွက် ဂုဏ်ယူ ဖွယ်ရာ အလုပ်ကြီးတစ်ခုဟု ထင်တတ်သည့် အရွယ်ဖြစ်လိမ့်မည်။

“အလကား ငကြောင်” ဟူသော သူငယ်ချင်းတွေ၏ ထောမနာ သံသည် သူ့အတွက် ဖုတ်ရာမဟုတ်ခဲ့။ “မိုးကွယ်ရာမှာ မိုးမကြိုက်တာတွေ ရှောင်မှ မိုးကို တကယ်ချစ်ရာရောက်တာလေ” ဟူသော ချစ်သူက မင်းမာန် ၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ချိန်များပင်။

အရက်ခွက်ကို ကိုင်ရင်းပင် မထွက်တော့ဘူး စိတ်ကူးခဲ့သည့် အခန်းပြင်ဝရံတာသို့ သူထွက်ခဲ့သည့်။ ဥယျာဉ်ပတ်လည်ရှိ ဆလိုက်မီးရောင် များ လွတ်သည့် အဆောင်ဘီ၏ အနောက်ဘက် ဝရံတာစွန်းက မှောင်ရိပ် မှာ နံရံမှီ ရပ်ရင်း တသောသောလေကို ရှူရှိုက်မိတော့ မင်းမာန်ခေါင်းထဲ ပိုပြီး မူးယစ်ရီဝေလာသည်။

တသောသောလေနှင့်အတူ သစ်ရွက်လေတိုးသံများကိုပါ တဖြည်း ဖြည်း ကြားလာတော့ သူ ခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်မိသည်။ သူ့အိပ်ဆောင်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော ကိုက်ငါးဆယ်အကွာက တယ်ကွန်မယ်လာပင်၏ သည် ရာသီမှာ ကျန်သည့် သစ်ရွက်ကျိုးကျဲလေတိုးသံကို သူကြားနေရသည် ဆိုသည်က ရယ်စရာမကောင်းပေဘူးလား။ အတွေးနှင့်ပင် မင်းမာန် ဟက် ဟက်ပက်ပက် တစ်ချက်ရယ်ရင်း မျက်ရည်ရစ်ဝဲလာသည်။

ခိုတွယ်ရာ

လေတသောသော တိုက်နေတဲ့၊ သစ်ရွက်လေတိုးသံကိုတောင် ကြားရအောင် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေတဲ့ မြစ်ပြင်တစ်နေရာမှာ ကျွန်တော် လေ မိုးကိုသိပ်ချစ်တာပဲလို့ အရဲစွန့်ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား မိုးရဲ့။

မိုးနဲ့ ကျွန်တော် စချစ်ခဲ့တဲ့ဘဝရဲ့ မမေ့နိုင်ဆုံးတစ်နေ့ဆိုတာက မိုးနဲ့သာ ပေါင်းဖက်ခွင့်ရရင် တသသ သိမ်းထားချင်စရာကောင်းအောင် သိပ်လှနိုင်ပေမဲ့ အခုလို အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေးရချိန်ကျတော့ အဲဒီနေ့ကို သတိရတိုင်း ကျွန်တော် ရင်နာရတယ် မိုးရဲ့။

ညဉ့်နက်လေအေး ပိုဝေလာသလို ယစ်ယစ်မူးမူး မင်းမာန်၏ နာကျင်စိတ်က အဝေးတစ်နေ့ထံသို့ တဝေဝေ လည်သည်။

ထိုနေ့က သည်လိုပင် လေတသောသောမြူးခဲ့သည်။ မြစ်ကမ်းနား သစ်ပင်ရိပ်များ၊ အဆောက်အအုံရိပ်များဆီမှလာသည့် မှောင်တစ်လှည့်၊ လင်းတစ်လှည့် အရိပ်များနှင့် သစ်ရွက်လေတိုးသံများက အချစ်ကို ကြုံခါစ လူငယ်ကလေးကို ရင်တသိမ့်သိမ် တုန်နေစေခဲ့ဖူးသည်။ အဝေးမှာ မြင်ရသော အမည်းရောင် ရိပ်ရိပ်ထဲ သဲကန္တာရသည် မင်းမာန် အာရုံမှာ ည အမှောင်အောက်က ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကို မြင်ရသလို ထင်အံ့မူးမူးနှင့် မူးနောက်ရီဝေလာရသည်။ ယိမ်းထိုးနေသော ခန္ဓာကို မထိန်းနိုင်စွာ ကျောမှီ လျက် နံရံမှာ လျှောတိုက်ထိုင်ချလိုက်ရင်းက မင်းမာန် တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုမိ သွားသည်။

အပြင်ဘက်တွင်တော့ ကန္တာရဖြတ်လေသည် တဝီးဝီး မြည်သံ ပေးကာ သစ်ကိုင်းဖျားများကို ပွတ်တိုက် ပြေးလွှားသွားသည်။

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်း သန္တာမူဖြစ်ပြီး အဖ ဦးအောင်ဘနှင့် အမိ ဒေါ်ခင်နွဲ့မူ တို့မှ စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ ကလေးဝမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ကလေးဝမြို့၊ အထက်တန်းကျောင်းမှပင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၂၀၀၀ မှ ၂၀၀၉ ခုနှစ်အထိ- စစ်ကိုင်းသမဝါယမကောလိပ်၊ မန္တလေးတက္ကသိုလ်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တို့တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်မှ ၂၀၁၆ ခုနှစ်အထိ နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး ယခုအခါ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း စာရင်းကိုင်တစ်ဦးအဖြစ် ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်ကာ ဝါသနာပါသော ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ ရေးသားလျက်ရှိသည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ် ဇူလိုင်လထုတ် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း၊ ရွှေအသစ် ကဏ္ဍတွင် ဖော်ပြခံရသည့် နှလုံးသားထက်က ကမ္ဘာတိုင်း ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေနယ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ယခုအချိန်ထိ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတို/ရှည် နှစ်ဆယ့်ခြောက်ပုဒ် ရေးသားခဲ့သည်။

လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်အဖြစ် မဟာစာပေမှ ၂၀၁၉ ခုနှစ် မတ်လတွင် ပထမဆုံးရေးသားသော ဖွေရှာမောရသူမယ် နှင့် အောက်တိုဘာလတွင် ဒုတိယစာအုပ် **တစ်ဘဝဒဏ်ရာ** ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး **နိတွယ်ရာ** သည် စာရေးသူ ၏ တတိယစာအုပ် ဖြစ်သည်။

